

Вітчизняними вченими обґрунтовані основні проблеми протидії незаконній міграції серед яких називають відсутність ініціативності з боку центральних органів виконавчої влади; недосконалість нормативно-правового забезпечення; фінансування заходів з утримання та депортації нелегальних мігрантів до країни походження, толерантність та лояльність візової політики України; наявність економічних чинників, що створюють умови для розширеної мережі посередників нелегальної міграції на території України. До названих чинників слід також віднести й недостатній рівень фінансування, професіоналізму відповідних служб, довжиною, а в окремих випадках, невизначеністю міжнародними договорами українських кордонів.

Одночасно хотілося б звернути увагу на те, що почастишали спроби незаконного перетинання кордону України громадянами Російської Федерації та інших держав з метою їх участі у терористичних організаціях на Сході. На підставі цього можна говорити, що з'явилася нова мета для створення каналів нелегальної міграції – в інтересах терористичних груп та організацій, а також сприяння будь-якій підривній діяльності проти України.

Так, протидія використанню каналів нелегальної міграції в інтересах терористичних організацій не має ще свого нормативно-правового закріплення у Кримінальному кодексі України. Необхідність нормативно-правового закріплення складу даного злочину пояснюється тим, що за своїми властивостями незаконне переправлення осіб через державний кордон України в інтересах терористичних груп та організацій, посягає на державну безпеку України, створює умови для діяльності терористичних груп на Сході України. У зв'язку з цим, вважаємо за необхідне передбачити серед особливо кваліфікуючих ознак ст. 332 КК України, додавши в якості мети незаконного переправлення осіб через державний кордон України, сприяння терористичним угрупованням, заподіяння шкоди інтересам держави та вчинення будь-якого злочину.

Одержано 20.04.2017

УДК 343.1:340.142

Ігор Михайлович Карий,

курсант навчально-наукового інституту контррозвідувальної діяльності
Національної академії Служби безпеки України

Науковий керівник: канд. юрид. наук Пастернак М. С.

СУДОВИЙ ПРЕЦЕДЕНТ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРАВІ

Актуальним для сьогодення є дослідження можливості судового прецеденту бути джерелом права в рамках української правової системи. Для цього наявні певні підстави, зокрема: зміна пріоритетів державної політики, еволюція праворозуміння, що на сьогодні охопила світові правові системи, тощо. Отже, обґрунтованою з точки зору як теорії, так і практики є необхідність

дослідити поняття судового прецеденту, а також його зміст і місце серед джерел кримінального права.

Вивченню самого поняття «судовий прецедент» звертається недостатньо уваги через його нетиповість для загальної системи права. Досить широке коло науковців вважає, що судові прецеденти будуть зникати через деякий час внаслідок того, що самі стануть основою кодифікованих джерел права. Разом з тим, існує думка, що прецеденти замінять кодифіковані акти законодавства, через їх здатність регулювати більш вузьке коло суспільних відносин.

Саме через розбіжність думок з приводу судового прецеденту та його необхідності як джерела кримінального права, варто чітко визначити його місце в національній системі права.

У цій роботі розглянутий судовий прецедент як спосіб подолання прогалин та колізій в кримінальному праві, а також процес розвитку прецедентного права, його тлумачення в країнах з англо-саксонською правовою системою. Крім того, звернено увагу підходам до розуміння судового прецеденту в країнах з різними правовими системами, тенденціям розвитку джерел кримінального права та принципу «верховенства закону» у країнах з романо-германською правовою системою. Тож, проаналізувавши зазначені питання, слід зробити висновок, що судові прецеденти в Україні вже є джерелами права, проте неофіційними. Цю проблему можливо вирішити шляхом створення «загальної правової доктрини», в основу якої, закласти судову практику Пленуму Верховного суду України. В результаті чого ми отримаємо таке джерело права, як квазіпрецедент, під яким розуміються рішення вищих судових інстанцій нормативного характеру, що відповідають нормам права та мають обов'язково застосовуватись в аналогічних ситуаціях.

Це дозволить вітчизняній правовій системі відійти від концепції «усталеної судової практики» коли при тлумаченні та застосуванні норм кримінального права низка раніше прийнятих рішень є переконливим аргументом вірності тлумачення правових норм.

Одержано 20.04.2017

УДК 343.3/.7

Владислав Володимирович Загоруйко,

курсант навчально-наукового інституту контррозвідувальної діяльності
Національної академії Служби безпеки України

Науковий керівник: канд. юрид. наук Швидкова О. В.

ПРОБЛЕМИ ВИЗНАННЯ ТЕРОРИСТИЧНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В УКРАЇНСЬКОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ

Президент України Петро Порошенко ще після трагедії з малайзійським «боїнгом», яка є терористичним актом світового масштабу, заявляв, що Україна готує міжнародні позови, щоб організації «ДНР» та «ЛНР» отримали статус